

Ajuntament de Solsona

ACTE INSTITUCIONAL DE L'11 DE SETEMBRE 2012 A SOLSONA

Dimarts 11 de setembre de 2012, 11.30 h

1r- Lectura del manifest de la Marxa cap a la Independència, a càrrec del Sr. Joan Viladrich, coordinador de l'Agrupació Local de l'Assemblea Nacional Catalana

2n- Discurs a càrrec de l'Il·lm. Sr. David Rodríguez i González, alcalde de Solsona

3r- Cant d'*Els Segadors* amb l'Orfeó Nova Solsona

Galejada dels Trabucaires de Solsona des de l'eixida de l'Ajuntament

4rt- Cloenda de l'acte amb **actuacions castelleres** dels Castellers de Solsona i els Salats de Súria

DISCURS DE L'IL·LM. SR. DAVID RODRÍGUEZ, ALCALDE DE SOLSONA

Il·lustríssim senyor President del Consell Comarcal, senyores i senyors regidors, pubilla de Solsona i donzelles d'honor, solsonins i solsonines.

Us agraeixo, un any més, a tots i totes l'assistència en l'acte amb què Solsona commemora des de fa sis anys la Diada Nacional de Catalunya. I agraiem, també, a l'Assemblea Nacional Catalana, a l'Orfeó Nova Solsona, als Trabucaires i als Castellers de Solsona que hi col·laborin, enguany també amb la participació dels Salats de Súria.

Aquest any hem alterat la programació i hem avançat horaris, com ja sabeu, per facilitar l'assistència dels solsonins a la manifestació convocada a

Ajuntament de Solsona

Barcelona per l'Assemblea Nacional Catalana. Per això no hi haurà més intervencions a banda de la lectura del manifest que acabem d'escoltar i el meu parlament. I per això ahir es va avançar la recepció oficial del Consell Comarcal i avui s'han ajornat les convocatòries de tarda, és a dir, la ballada de sardanes i la funció de teatre, per un altre dia.

I ho hem consensuat institucions i entitats, perquè la crida d'avui a la capital catalana no és una manifestació més de l'Onze de Setembre. Ens trobem en una de les cruïlles més decisives per al rumb del nostre país. Els catalans som a les portes de viure una nova transició. Ens hi duu el govern espanyol i ens hi duu la voluntat dels propis catalans. Ara ja no s'hi val a adoptar una còmoda ambigüitat de mitges tintes. Ara és el moment de prendre decisions fermes i inequívokes. És ara o mai. Per això, en aquest Onze de Setembre hem de deixar via lliure a la màxima aspiració nacional, sense limitacions de cap tipus. Aquesta màxima aspiració té un nom, sense eufemismes, es diu independència.

Per cert, la capçalera de la manifestació de Barcelona durà el lema de "CATALUNYA, NOU ESTAT D'EUROPA", i tothom que es posi darrera aquesta pancarta serà això el que reclamarà. Si algú no ho vol entendre o vol tirar aigua al vi per interès partidari o qualsevol altre, que els ciutadans no li ho perdonin fàcilment.

Mereixem ser tractats com un poble adult. Podem i volem ser responsables de les nostres decisions, ser nosaltres els qui decidim el nostre futur, com construirem el nostre país i què farem amb els nostres impostos. Volem incrementar la riquesa i el benestar social de la nostra gent i dels nostres fills.

Per això no anem contra ningú. Volem la independència per anar a favor de Catalunya i de tots els catalans, en el sentit més ampli possible del terme. La

Ajuntament de Solsona

volem perquè els petits estats democràtics són els que estan sortint més aviat de la crisi. Són els millor gestionats i els que poden garantir un nivell més alt de qualitat democràtica.

Volem la independència perquè sabem que ningú millor que nosaltres mateixos coneix la nostra societat i els seus problemes i, per això mateix, som qui millor pot resoldre les nostres qüestions. No volem perdre més el temps a explicar qui i com som. No tenim temps per perdre en qüestions identitàries que ja haurien d'haver quedat resoltes fa molt de temps. Volem anar per feina en la defensa dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país que tan malament ho estan passant.

La independència no és només una qüestió de necessitat econòmica, sinó també social. Sabem que podem i volem garantir una millor qualitat de vida per a tothom que viu a Catalunya, i volem decidir en quina mesura i com som solidaris amb la resta de pobles del món per a que també participin del nostre progrés. Per fer possible tot això, requerim la sobirania política.

L'alcalde i fill predilecte de Solsona, Xavier Jounou, l'Onze de Setembre del 2007 pronunciava des d'aquí el seu primer parlament de la Diada. Hi defensava que tothom pot tenir una idea de com creu que ha de ser Catalunya, del major o menor grau d'autogovern que ha d'assolir; des dels qui la volen com una regió més d'Espanya, fins als qui volem arribar a la independència. *"Però hi ha una cosa", deia el Xavier, "a la qual qui es diu demòcrata no pot claudicar, sigui quin sigui el seu ideal polític i social. És la llibertat: sense llibertat no hi ha democràcia, ni justícia. Sense llibertat, la condició humana es degrada".*

Aquesta Festa Major som molts els solsonins i solsonines que hem tingut l'estelada al balcó. A partir d'avui també la podeu veure al balcó consistorial.

Ajuntament de Solsona

Altres anys la corporació local ha deixat que altres la hi pengessin, però avui l'hem penjada nosaltres. I tenim per cor no retirar-la'n fins que aquest país no sigui plenament lliure.

La senyera estelada és l'enssenya de la llibertat d'un poble, integrat per les persones que viuen a Catalunya, tinguin la procedència que tinguin i duguin el cognom que duguin. Hem de maldar per una Catalunya amb espai per a tots en un marc de convivència exemplar. Ningú que visqui aquí no pot sentir-se ofès per defensar casa nostra amb una bandera que no s'enfronta a ningú.

L'estelada no és només un símbol de les aspiracions catalanes com a país independent. Simbolitza la plena llibertat nacional, però ara, arran de la decisió de prohibir la seva exhibició en alguns estadis de futbol, també representa la defensa de la llibertat d'expressió.

A mitjans dels anys vuitanta, en el viatge de fi de curs de COU a Roma, un grup de companys de l'Institut Francesc Ribalta vam exposar l'estelada en plena plaça de Sant Pere del Vaticà fins que la policia ens la va fer retirar. En sortir de la plaça, un parell de capellans espanyols se'ns van atansar i ens van preguntar sobre aquella bandera. *“Pero, que bandera es ésta? Ésta no es la de Cataluña!”*. “No”, vaig respondre, *“ésta es la reivindicativa”*. *“Pero que reivindicáis?”*, van tornar-hi amb aquell to tan castís d'aquell a qui se l'hi comença a pujar la mosca al nas. *“Que somos una Nación y que queremos la independencia”*, vaig contestar. I ells, actuant com a espanyols, no pas com a capellans, van afegir: *“¿Aún estáis así?”*.

Han passat prop de trenta anys d'aquell fet, i si pogués tornar a trobar ara aquells dos personatges els recordaria que *“aún estamos así, pero ya falta muy poco”*. I, tenint en compte declaracions de certs coronels i presidents de

Ajuntament de Solsona

regions espanyols seria jo qui els demanaria a ells: “Y vosotros, aún estáis así?”.

L'altre dia vaig tenir el privilegi de ser convidat a la preestrena del documental que avui s'emet per TV3 sobre el setge del 1711 a Cardona. Us recomano que, per poc que pugueu, el mireu. Allà s'hi mostra la voluntat i la determinació d'un poble en la defensa de la seva llibertat. “Viurem lliures o morirem”, cridaven els defensors de Cardona. Afortunadament, ara ja no cal que mori ningú, però sí que necessitem d'aquell esperit de resistència i de coratge en la defensa del que som i del que volem ser.

Us animo aquesta tarda a fer pinya a Barcelona en una convocatòria de la societat civil. Com més hi siguem, més força tindrem davant la classe política catalana i espanyola, i més seriosament es prendran el nostre missatge en l'àmbit internacional.

Hem arribat a un punt d'inflexió en què, a partir d'ara, els esdeveniments es poden precipitar a una velocitat enorme. Allò que fa poc semblava que no arribaria mai, pot succeir en qualsevol moment. Ho deia Vicent Partal l'altre dia a Vilaweb: “Tot va molt ràpid. No fa pas tants mesos ens indignàvem si la revista Time ni tan sols ens posava en la llista de possibles nous estats. I d'això hem passat al podi. Per a la premsa internacional hi ha tres casos que cremen al món: el Quebec, Escòcia i Catalunya”. I, ahora, advertia: “que ningú no baixi la guàrdia que no hi ha res guanyat. Però agafeu moral que ens espera la història”.

Visca Solsona, visca la llibertat i visca Catalunya!